

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku E.C.L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.
o ponowne ustalenie wartości kapitału początkowego i o ponowne ustalenie
wysokości emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 sierpnia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od skarżącego organu
rentowego na rzecz ubezpieczonej E.C.L. kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2014 r. po rozpoznaniu apelacji ubezpieczonej E.C.L.
zmienił wyrok Sądu Okręgowego w L. V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych z dnia 12 listopada 2013 r. oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu
Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 18 lutego 2013 r., w ten sposób, że
ustalił wysokość emerytury ubezpieczonej począwszy od dnia 9 stycznia 2013 r. w
kwocie 1.642,28 zł.

W skardze kasacyjnej oddział rentowy zarzucił naruszenie prawa materialnego: art. 24 ust. 1 i 1a pkt 2 w związku z art. 183 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., zwana dalej: ustawą emerytalną) przez błędną wykładnię wskutek przyznania wnioskodawcy prawa do tzw. emerytury mieszanej w wysokości ustalonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej, podczas gdy przy przyznaniu wnioskowanego świadczenia i obliczaniu jego wysokości uwzględniono część ustalaną zarówno według reguł art. 53, jak i art. 26 w proporcjach, w przypadku wnioskodawcy: 20% - 80%, co w konsekwencji spowodowało przyznanie prawa do świadczenia „nieznanego obowiązującym przepisom ustawy emerytalnej”. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Nie wskazał przy tym wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) ponosząc, że w sprawie o przyznanie emerytury kasacja przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia, a rozpatrywana sprawa mieści się w kategorii spraw o przyznanie emerytury.

Mając na uwadze powyższe organ rentowy wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, ewentualnie o zmianę w całości zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczona wniosła o wydanie postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz w każdym razie o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego albo o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej pełnomocnikowi ustanowionego z urzędu, których ubezpieczona nie opłaciła w części ani w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem sporu w sprawie na etapie postępowania sądowego z

odwołania wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego nie było przyznanie lub wstrzymanie emerytury (art. 398² § 1 k.p.c.), gdyż sprawa ta nie była sporna, przeto kwestyjna była wyłącznie wysokość „ponownie” ustalanego świadczenia emerytalnego. W takim przypadku do obliczenia rzeczywistej wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia stosuje się - z mocy art. 368 § 2 zdanie trzecie w związku z art. 398 k.p.c. - odpowiednio art. 22 k.p.c., która stanowi różnicę pomiędzy wysokością świadczenia zasądzonego przez Sąd a wysokością ustaloną przez organ rentowy w skali jednego roku. Takie stanowisko jest dominujące i utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. między innymi postanowienia: z dnia 6 listopada 2008 r., II UZ 48/08, z dnia 24 czerwca 2009 r., II UZ 17/09, z dnia 13 października 2009 r., II UK 234/09, z dnia 27 października 2009 r., II UZ 34/09, z dnia 10 listopada 2010 r., II UZ 30/10, z dnia 17 listopada 2010 r., II UZ 31/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III UZ 26/11, z dnia 5 marca 2014 r., II UZ 12/14). W takim stanie rzeczy skarżący bezpodstawnie nie określił wartości kasacyjnego zaskarżenia, która w żadnym razie nie sięga kwoty dziesięciu tysięcy złotych (art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c., przeto Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁶ § 3 *in principio* k.p.c., zasądzając od skarżącego należne ubezpieczonej koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym na podstawie art. 98 k.p.c.